
IV.

Отъ бѣлитѣ крила на любовѣта
Дѣте, азъ дивна лента ти стѣкахъ . . .
Надъ безднитѣ — къмъ вѣчността
По нея ще завиемъ — въ висини . . .

Отъ бурний, вихренъ грѣмъ на мисълѣта,
Дѣте, азъ пѣсенъ вихрена ти сплетохъ —
И, бродящи къмъ вѣчността,
Ний нея пѣсенъ ще запѣмъ . . .